

РОБЪРТ ХАУЪРД ТАМТАМИТЕ НА ТОМБАЛКУ

Превод от английски: Юлиян Стойнов, —

chitanka.info

Край кладенеца, сред обагрената от залязващото слънце в червено и кехлибарено пустиня, клечаха трима мъже. Единият беше бял, на име Амалрик. Другите двама бяха ганатейци и дрипите едва скриваха черните им жилави тела. Наричаха ги Гобир и Сайду. Така приклезнали край кладенеца, приличаха по-скоро на двойка лешояди.

Недалеч от тях шумно риеше с копито камила, докато чифт изморени коне напразно душеха сред пясъка за трева. Мъжете продължаваха мрачно да предъвкват изсушени фурми. И докато черните не обръщаха внимание на нищо друго, белият плъзгаше от време на време поглед към хоризонта, където сенките се събираха и сгъстяваха, или вдигаше взор към тъмночервеното небе. Така той пръв забеляза конникът, който се приближи в галон към тях и спря така рязко, че жребецът му се изправи на задните си крака.

Ездачът беше едър мъж, чиято черна лъскава кожа, по-черна, отколкото на другите двама, плътни устни и широки ноздри, говореха, че в жилите му тече предимно негърска кръв. Носеше копринени шалвари, пристегнати с широк пояс около мускулестия му кръст. В пояса беше затъкнал огромен блестящ ятаган, който не всеки воин би могъл да размаха с една ръка. Този ятаган бе прославил притежателя си навсякъде, където живееха черните синове на пустинята. Наричаха го Тайлутан, гордостта на Ганатейя.

Преметнато на седлото, висеше отпуснато тяло. Ганатейците задишаха възбудено, вперили очи в белите нозе на момичето, чиято коса се полюшваше като черна свила под седлото на Тайлутан.

Черният гигант се ухили, разкривайки два реда блестящи зъби и небрежно отметна тялото на девойката, което се свлече в прахта. Гобир и Сайду инстинктивно обърнаха очи към Амалрик, а Тайлутан го следеше от седлото. Тримата черни срещу един бял. Появата на бяла жена на сцената бе променила с нещо неуловимо обстановката.

Амалрик сякаш бе единственият, който не усещаше нарасналото напрежение. Той хвърли безразличен поглед към неподвижната фигура на девойката и ако в сивите му очи за миг проблесна пламъче, то другите не успяха да го забележат.

Тайлутан скочи пъргаво от седлото, захвърляйки с пренебрежение поводите на Амалрик.

— Погрижи се за коня ми! — нареди той. — Не можах да срещна пустинна антилопа, ала намерих тази кобилка. Беше се загубила сред

пясъците и се строполи малко преди да стигна до нея. Чини ми се, че припадна от жажда и изтощение. Махайте се от нея, чакали такива, и ме оставете да ѝ дам малко вода.

Черният гигант просна момичето край кладенеца и започна да мие лицето му, мъчейки се да прецеди поне няколко капки вода през стиснатите устни. Не след дълго то изстена и се размърда. Гобир и Сайду се приведоха зад масивното тяло на Тайлутан, като не откъсваха страстни погледи от тялото на девойката. Амалрик остана настрана, поглеждайки от време на време сякаш без никакво любопитство.

— Идва на себе си — обяви доволно Гобир.

Сайду не отвърна, а само облиза плътните си устни.

Амалрик плъзна безстрастен поглед по проснатото тяло, от изтърканите сандали до разпиляната корона от черни лъскави коси. Девойката бе пременена в копринена роба, пристегната с пояс в кръста. Широката премяна едва прикриваше нежната гръд и стройните ѝ крака. Ганатейците изпиваха с очи тази кадифена плът, детска в своята белота, ала вече оформена от напъпилата женственост.

Амалрик сви рамене.

— Кой ще е след Тайлутан? — запита той небрежно.

Чифт черни глави се извърнаха към него с кървясали погледи. След това черните мъже се втренчиха един в друг. Като мълния проблесна между тях съперничеството.

— Не се бийте — посъветва ги Амалрик. — Ще хвърляме зарове.

Ръката му се измъкна изпод изпокъсаната туника и запрати чифт зарове в краката им. Една ръка ги сграбчи с бързината на граблива птица.

— Да! — съгласи се Гобир. — Да хвърляме, победителят ще е след Тайлутан!

Амалрик отправи поглед към черния гигант, който още се мъчеше да вдъхне живот в изтощеното тяло на девойката. Внезапно миглите ѝ трепнаха и красивите ѝ виолетови очи се впериха в черното лице на големия негър. Лицето на Тайлутан огря от доволство. Той измъкна изкорубена манерка от пояса си и я долепи до напуканите устни на момичето. То отпи от виното почти механично. Амалрик сведе очи пред изучаващия го поглед — той бе сам срещу трима черни, всеки един силен колкото него.

Гобир и Сайду превиха гърбове над заровете, Сайду ги сграбчи, духна за късмет, разклати и хвърли. Като хищни птици негрите се хвърлиха след търкалящите се в пясъка зарове. В същия миг Амалрик измъкна сабята си и замахна. Острието проряза жилестата шия чак до трахеята. Гобир, с глава висяща само на кожата, се строполи върху заровете, обливайки всичко наоколо в кръв.

С отчаяната бързина на обитател на пустинята Сайду скочи на крака, измъкна ятагана си и нанесе удар. Амалрик едва успя да отклони летящото към главата му острие и отстъпи под силата на удара, а сабята изскочи от ръката му. Той разтърси глава, хвърли се напред и обви ръце около Сайду в близка схватка, където ятаганът беше безполезен. Но под дрипите на негъра се криеха стоманени мускули.

Внезапно осъзнал какво става около него, Тайлутан захвърли девойката и се изправи на крака с рев. Той се втурна като разярен бик към вкопчените тела, размахвайки огромния си ятаган. Амалрик го зърна и в миг го побиха ледени тръпки. Сайду продължаваше да се дърпа, опитвайки да освободи ръката си, стискаща ятагана. Краката им затъваха в мекия пясък, телата им се извиваха в ритъма на борбата. Амалрик стовари обувия си в сандал крак върху босото стъпало на своя противник и усети, че костите отдолу поддават. Сайду нададе изпълнен с болка вик и отскочи назад. Двамата се залюляха в пиански танц точно в мига, когато до тях стигна Тайлутан. Амалрик усети хладното острие да се плъзва под мишницата му, прониквайки дълбоко в тялото на Сайду. Ганатеецът нададе агонизиращ вик и с конвулсивен спазъм се измъкна от хватката на Амалрик.

Тайлутан яростно прокле и измъкна ятагана от безжизненото тяло. Но преди да успее да нанесе повторен удар, Амалрик се хвърли към него, ужасен от извитото острие. Завладя го отчаяние, когато усети невероятната мощ на негъра. Тайлутан бе по-умен от Сайду. Той хвърли ятагана и с животински рев сграбчи с огромните си ръце шията на Амалрик. Пръстите му се затвориха в желязна хватка. Амалрик правеше отчаяни опити да се освободи, ала двамата се стовариха върху земята и огромното тяло на ганатееца го затисна. Белият мъж се разтресе като плъх в челюстите на овчарка. Обвито в червена мъгла, пред него се мярна разяреното лице на негъра, дебелите устни, извити в сатанинската усмивка на омразата, блестящите едри зъби.

— Искаш я за себе си, бяло куче! — изръмжа ганатеецът, побеснял от гняв и страст. — Ааарх! Ще строши врат! Ще изтръгне език! Аз и мой ятаган! Аз отреже твоя глава и накара нея целува!

Завладян от убийствена страст, Тайлутан блъскаше главата на белия мъж в пясъка. След това той вдигна своя противник и отново го запрати на земята. После пъргаво изтича към ятагана си, който блестеше като сребрист полумесец. С победен вик и с високо вдигнато над главата си острие Тайлутан се втурна в атака. Амалрик, замаян, объркан и изтощен от неравната схватка, се изправи насреща му.

По време на борбата поясът на Тайлутан се бе развил и краят му висеше между краката на големия негър. Той се препъна в него и се просна по лице с разперени ръце. Огромният ятаган отхвъркна настрана. Амалрик се хвърли и го сграбчи с две ръце. Пустинята се залюля пред очите му. В настъпващия здрач той зърна преbledнялото лице на гиганта, предчувстващ своя близък край. Тайлутан бе застинал на колене, неспособен да се помръдне, с обещени очи. Миг по-късно ятаганът отдели главата от раменете му, тя се затъркаля в пясъка и изчезна в сгъстяващия се мрак.

Тъмнината обгърна Амалрик в своя черен воал.

Нещо прохладно и меко докосна лицето му. Амалрик отвори очи и зърна пред себе си нежно личице, край което се спускаха блестящи черни къдрици. Той впери очи в него като хипнотизиран, изучавайки мълчаливо всеки детайл — сочните алени устни, тъмните виолетови очи, бялата като мрамор шия. Внезапно той осъзна, че божественото създание му говори с мек, мелодичен глас. Думите бяха странни, сякаш на отдавна забравен език. Малка бяла ръка, сгушила в шепата си навлажнено парче коприна, премина бавно върху нараненото му лице. Той приседна, все още замаян.

Беше нощ, небето бе обсипано със звезди. Камилата продължаваше да потропва с копито, конете изцвилваха разтревожено. Недалеч, в огромна локва кръв, се въргаляше проснато масивното тяло на гиганта.

Амалрик вдигна очи към приклепналата до него девойка, която продължаваше да мълви на своя странен език. Той извика на помощ всичките си познания и не след дълго си припомни едно наречие, което бе изучавал преди много години нейде из южните провинции на Кот.

— Коя... си... ти... девойко? — запита той с вдървен език, обхващайки нежната ѝ ръка.

— Името ми е Лиса. Радвам се, че дойде в съзнание. Страхувах се да не си умрял.

— Още малко ми оставаше — промърмори той и хвърли поглед към трупа на Тайлутан. Девойката проследи погледа му и потрепери. Беше толкова близо до него, че почти долавяше туптенето на сърцето ѝ.

— Ужасно беше — прошепна тя. — Като някакъв кошмарен сън. Гневът... ударите... кръвта...

— Можеше да бъде и по-лошо — изхриптя той.

Чувствителна към всяка промяна в гласа и настроението му, тя го погали с ръка.

— Не исках да те гневя. Много храбро бе от твоя страна да рискуваш живота си за една непозната. Благороден си като северните рицари, за които съм слушала предания.

Той отново впери поглед в лицето ѝ, в нейните големи ясни очи. Понечи да заговори за това, което му беше на ума, но помисли и заговори за друго.

— Какво правиш в пустинята?

— Идвам от Газал — отвърна тя. — Аз... аз избягах. Не можех повече да издържам. После дойде жегата и умората, наоколо имаше само пясък и пясък, и блестящо синьо небе. Скоро сандалите ми се износиха и нажеженият пясък изгори нозете ми. Бях жадна, водата ми свърши. Отчаях се, исках да се върна в Газал, но всички посоки ми се струаха еднакви. Не знаех накъде да тръгна. Ужасно се изплаших и се втурнах без посока из пустинята. Не помня много след това, бягах докато ми стигнаха силите. После, изглежда, съм загубила съзнание. Спомням си, че се изправих и продължих, олюлявайки се, после паднах отново. Преди да загубя съзнание за втори път, съзрях огромен черен мъж да язди към мене. Когато се свестих, главата ми лежеше на скута му и той ми даваше да пия вино. След това започнаха крясъците и ударите... — тя потръпна ужасено. — Когато всичко свърши, допълзях до теб и се опитах да те свестя.

— Защо? — настоя той.

Тя го загледа объркано.

— Защо ли? Ами... ти беше ранен и... Така би постъпил всеки. Освен това, знаех, че се биеш, за да ме защитиш от тези черни мъже. Хората в Газал разправяха, че черните са зли и обичат да се гаврят с безпомощните.

— Това едва ли може да се каже за всички черни люде — промърмори Амалрик. — Къде се намира този Газал?

— Някъде наблизко — отвърна тя. — Вървах почти един ден, но не зная още колко ме е носил големият черен мъж, след като ме е намерил. Но едва ли е далече, открил ме е по залез-слънце.

— В каква посока? — продължи да настоява той.

— Не зная. След като напуснах града, се отправих на изток.

— Град? — промърмори Амалрик учудено. — Само на един ден път оттук? Мислех си, че на много дни път наоколо има само пустиня.

— Газал е сред пустинята — отвърна девойката. — В един оазис с много палми.

Той се изправи несигурно на крака и опипа подутините по шията и лицето си, мълвейки проклетия под носа си. Наведе се над телата на негрите и се увери, че и тримата са мъртви. След това извлече трупове им навътре в пустинята. Някъде в тъмнината зави чакал. Амалрик се върна при кладенеца, където бе приседнала девойката и с тревога откри, че само черният жребец на Тайлутан и камилата се навъртаха наоколо. Другите три коня бяха избягали в пустинята още по време на борбата.

Амалрик подаде на девойката шепа изсушени фурми. Тя кимна с благодарност и гладно ги задъвка, а той седеше и я гледаше с нарастващо нетърпение да узнае повече за нея.

— Защо трябваше да бягаш? — запита внезапно. — Да не си робиня?

— В Газал няма роби — отвърна тя. — Но бях толкова отегчена от този еднообразен живот. Исках да видя широкия свят. Кажи ми, откъде идваш?

— Роден съм нейде из западните планини на Аквилония — отвърна той.

Тя плесна радостно с ръце като дете.

— Зная къде се намират. Виждала съм ги на карта. Това е най-западната страна на Хибория и там царува Епий, Майстора на меча.

Амалрик подскочи и я изгледа потресен.

— Епий. Но Епий е умрял преди повече от деветстотин години! Сега царува Вилерий.

— Ама, разбира се — отвърна тя засрамено. — Каква съм глупачка. Разбира се, че Епий е царувал преди деветстотин години. Но разкажи ми, разкажи ми за света.

— О, желанието ти не е никак скромно — отвърна той безстрастно. — Никъде ли не си ходила?

— За първи път губя от погледа си стените на Газал — заяви тя.

Взорът му не се отделяше от извивката на бялата ѝ гръд. Трудно можеше да се каже, че в момента го интересуват нейните приключения, та дори Газал да бе самото пъкло.

Той понечи да заговори, след това внезапно промени намерението си и я сграбчи в яките си ръце, готов за борба. Но не срещна никаква съпротива. Нежното ѝ отдаващо се тяло се отпусна върху коленете му, тя вдигна очи към него и в тях той не съзря ни страх, ни свян. Държеше се като дете, което започва нова игра. Но нещо в прямия ѝ поглед го смути. Ако бе закрепцала, ако се бе обляла в сълзи, ако се бе задърпала или дори усмихнала, той щеше да знае какво да прави с нея.

— Коя в името на Митра си ти, девойко? — запита я той грубо. — Кожата ти не е зървала слънце, нито пък речта ти говори да си от простолюдие. Играеш ли си с мен или наистина не знаеш нищо за този свят?

— Аз съм дъщеря на Газал — отвърна тя безпомощно. — Ако си виждал Газал, може би ще разбереш.

Той я изправи да седне и донесе черджето на седлото.

— Спи, Лиса — нареди ѝ Амалрик с глас, пълен с противоречиви чувства. — Утре смятам да видя Газал.

Призори те се отправиха на запад. Амалрик помогна на Лиса да се качи на камилата и ѝ показа как да се справя с поводите. Но тя се вкопчи с две ръце в седлото, очевидно озовала се в напълно непозната ситуация. Това изненада младия аквилонец. Момиче, израснало в пустинята да не знае да язди камила?

През нощта Амалрик успя да скалъпи нещо като плащ за нея. Тя го наметна без излишно любопитство, без да пита откъде се е взел, приемайки го както приемаше всичко, което той правеше за нея — със сляпа и покорна благодарност. А и Амалрик предпочете да не ѝ казва,

че коприната, която пазеше нежната ѝ кожа от слънцето, доскоро бе обвивала мускулестите рамене на нейния похитител.

Не след дълго тя отново го замоли да ѝ разкаже за света, като дете настояващо за приказка.

— Знам, че Аквилония е много далеч от пустинята — каза тя. — До нея се стига през Стигия и през земите на Шем. Как си стигнал до тук, толкова далеч от своя роден край?

Известно време той продължи да язди мълчаливо, придръпвайки поводите на камила.

— Аргос и Стигия са във война — най-сетне заговори той. — После се намеси и Кот, на страната на Аргос. Котийската армия нахлу в Стигия по суша. По същото време Аргос събра голяма армия от наемници, която се отправи с кораби по южното крайбрежие. Аз бях един от тези наемници. Сред морето срещнахме стигийския флот и го разбихме, а останките му отстъпиха към Кхеми. Трябваше да ги последваме, да завладеем града и да се отправим по поречието на Стикс, но адмиралът беше предпазлив човек. Водач ни бе принц Запайо да Кова, цингареец. Продължихме на юг, докато стигнем обраслите с джунгли брегове на Куш. Там хвърлихме котва и армията се отправи на изток, покрай стигийската граница, оставяйки след себе си пепелища. Възнамерявахме да свием на север и да ударим право в сърцето на Стигия, та да съединим силите си с тези на котийците. После до нас достигна вест, че сме предадени. Че зад гърба на Аргос Кот е сключил мир със стигийците. Една стигийска армия се движеше насреща ни от юг, докато друга ни бе отрязала пътя назад към брега. В отчаянието си принц Запайо роди безумната идея да се отправим в бърз марш на изток, покрай стигийската граница и към земите на Шем. Но армията от север ни застигна. Трябваше да се бием. Битката продължи цял един ден и едва привечер противникът отстъпи. Ала на следващия ден от запад се зададе другата армия. Притисната между многократно превъзхождащите ни вражески сили, нашата армия се разпадна. Много малко успяха да избягат. Когато се спусна нощта, реших да се измъкна под прикритието на тъмнината с един мой другар — Конан от Кимерия, огромен мъж със сила на бик. Отправихме се на юг, към пустинята, защото това бе единствената посока, в която не се виждаше противник. Конан и друг път се бе скитал из тия места и вярваше, че ще успеем да се измъкнем. Първо се добрахме до един

оазис, далеч на юг, но и тук ни застигнаха стигийски конници. Отново побягнахме, от оазис на оазис, докато най-накрая се озовахме в непозната, обгорена от безмилостното слънце безлюдна земя. Яздихме, докато конете започнаха да се препъват от умора, а главите ни се замаяха. Една нощ видяхме огън и се отправихме към него с надежда да срещнем дружелюбни люде. Ала веднага щом се приближихме, ни посрещна дъжд от стрели. Една от тях удари коня на Конан и той се строполи безжизнено, изхвърляйки ездача си. Сигурно си е счупил врата, защото както падна, така и си остана. Успях по някакъв начин да се измъкна в тъмнината, макар и моят кон да бе ударен смъртоносно. Само за миг ми се отдаде да зърна нападателите — високи, стройни мъже, с обгоряла от слънцето кожа, облечени в странни варварски одежди.

Продължих пеша през пустинята, докато един ден срещнах тия лешояди, дето ги видях вчера. Ганатейци — крадливо племе със смесена кръв на негри и само Митра знае още какво. Единствената причина, поради която не ме убиха, бе, че нямаше какво да вземат от мен. От месец скитосвам и крада с тях, защото няма какво друго да правя.

— Не знаех, че е било така — промълви девойката. — Разказвали са ми за много воители и жестокости в този свят, но всичко изглеждаше като сън, като нещо далечно. А сега като те слушам да разказваш за предателство и битки, сякаш ги виждам с очи.

— Никога ли Газал не е бил заплашен от неприятел? — запита той учудено.

Тя поклати глава.

— Хората бягат от нашия град като от огън. Виждала съм понякога черни точки да пълзят по хоризонта, а старите хора казваха, че това са армии, отправени се на война, но те никога не се приближаваха до Газал.

Амалрик я слушаше с неясно безпокойство в душата. Тази пустиня, на пръв поглед безжизнена, бе роден дом за най-суровите и жестоки племена на земята: ганатейците, които се срещаха далеч на север; маскираните Тибу, които, доколкото знаеше, обитаваха горещия юг; а някъде на югозапад се намираще митичната империя Томбалку, управлявана от дива, варварска раса. Странно бе, че един град в

средата на толкова безмилостна област можеше да остане непокътнат и обитателите му да не знаят що е война.

Внезапно мислите му приеха нова насока. Защо кожата на девойката бе така бяла, невиждала слънце? Дали не бе тя демон, приел образа на девица, дошъл нейде от незнайните дълбини на пустинята, за да го примамва в някоя чудовищна клопка. Той я погледна изпод вежди, но като видя детинската невинност и безпомощност, с които се бе вкопчила в седлото на камилата, съмненията му се разсеяха. За да го налегнат нови. Може би е омагьосана? Или пък е омагьосала него?

Продължиха на запад, като поспираха само за да похапнат фурми или да пийнат вода. За да я запази от палещите лъчи на слънцето, Амалрик измайстори навес от сабята, ножницата и едно одеяло. Когато спираха, тя бе толкова изтощена от непрестанното люлеене върху камилата, че се налагаше да я сваля на ръце. Но допреше ли се до него нежната ѝ плът, кръвта му отново кипваше в пламъка на страстта. Преди да я положи в сянката на импровизираната тента, той се спираше като поразен от гръм, зашеметен от нейната близост.

Ясният поглед, с който срещаше неговите очи и покорната готовност, с която отдаваше тялото си в ръцете му, незнайно защо събуждаше гнева му. Сякаш не знаеше нищо за неща, които можеха да ѝ причинят страдание. Тази невинна вяра го засрамваше и възбуждаше в него безпомощна ярост.

Докато ядяха, той не усещаше вкуса на фурмите, очите му изгаряха нейните, проследявайки нежните очертания на стройната ѝ моминска фигура. Но тя му отвърщаше с невинната прямота на дете. Когато я вдигаше към седлото на камилата и ръцете ѝ инстинктивно обгръщаха врата му, той потръпваше. После я нагласяваше върху седлото и те отново продължаваха своя път.

Малко преди залез-слънце Лиса посочи с ръка и извика:

— Виж! Кулите на Газал!

Нейде отвъд хоризонта се издигаха островърхи кули и минарета, мъгляви очертания върху фона на синьото небе. Ако не беше момичето, щеше да си помисли, че вижда мираж. Той я погледна с любопитство, но тя не прояви никакви признаци на нетърпение или радост от завръщането у дома. Лиса въздъхна и малките ѝ рамене сякаш се смъкнаха надолу.

С приближаването отделните детайли изпъкнаха с по-големи подробности. От пясъците на пустинята се надигна стена, опасваща целия град. Ала Амалрик забеляза, че на много места стената е полуразрушена. А и кулите не бяха в по-добро състояние. Хлътнали покриви, изпокъртени бойници, пиянски полюшващи се минарета. Завладя го паника — към град на мъртви ли се приближаваше той, воден от вампир? Хвърли поглед към девойката и се успокои. Нито един демон не би могъл да си придаде такава божествена красота. Тя отвърна на погледа му и в очите ѝ той прочете някаква странна, неясна тревога. Лиса огледа отново пустинята и с дълбока въздишка обърна очи към града, сякаш обхваната в примката на отчаянието.

Най-сетне през отворите на нефритенозелената градска стена се мярнаха движещи се фигури. Никой не ознаменува пристигането им, докато се промъкваха през широкия процеп в стената, за да поемат по една просторна улица. Отблизо разрухата бе още по-впечатляваща. Улиците бяха обрасли в трева, която почти покриваше изпотрошения калдъръм, буренаци растяха из малките площадчета, основите на къщите бяха плесенявали. Тук-там руините бяха разчистени, почвата разкопана и засадена със зеленчуци.

Мазилката на къщите бе пропукана, избеляла от слънцето. Вратите зееха широко отворени, пусти. Разрухата бе оставила своя отпечатък навсякъде.

Най-сетне в югоизточния кран на града Амалрик забеляза една непокътната кула — покривът ѝ блестете в алено, отразявайки лъчите на залязващото слънце. Амалрик я посочи с ръка.

— Защо тази кула не е разрушена като другите? — запита той.

Лиса пребледня, разтрепери се и конвулсивно стисна ръката му.

— Не говори за нея! — прошепна тя. — Не я поглеждай, дори не помисляй за нея!

Амалрик вдигна въпросително вежди, учуден от тази тайнственост. Кулата му заприлича на змийска глава, поклащаща се над безлюдните руини. От тъмните ѝ отвърстия изхвърчаха множество черни точки — рояци гигантски прилепи.

Младият воин се огледа предпазливо. В края на краищата нямаше никакви гаранции, че жителите на Газал ще го посрещнат дружелюбно. Няколко човека се навъртаха безцелно наоколо. Когато го забелязаха и спряха, кожата му без никаква причина настръхна. Лицата им имаха нежни черти, а самите те изглеждаха добронамерено настроени. Ала интересът им към този чужденец бе някак повърхностен, безличен. Не направиха никакъв опит да го заговорят или да се приближат към него. Сякаш гледката на въоръжения конник, яздещ из техния град, бе най-обикновеното нещо на този свят. Но Амалрик чувстваше, че нещата не стоят така и тази привидна липса на интерес караше стомаха му да се свива в неясни и неприятни предчувствия.

Лиса им заговори, хващайки ръката му като привързано дете.

— Това е Амалрик от Аквилония, който ме спаси от черните мъже и ме доведе у дома.

Сред тълпата се разнесоха одобрителни възгласи и няколко души се приближиха, за да подадат ръка на младия воин. Амалрик си помисли с почуда, че никога не бе виждал толкова нежни и безгрижни лица, толкова кротки и спокойни очи, които го гледаха без никакъв страх. Не бяха това и очи на покорни добичета, по-скоро очите на хора, живеещи в сън.

Погледите им го караха да се чувства неловко, той не знаеше какво да им каже. Всичко наоколо му се струваше странно и най-вече тези тихи, замечтани хора, облечени в копринени туники и обути в сандали от мека кожа, скитащи се безцелно из руините. Приказната страна на бляновете ли бе това? По някакъв неясен начин тази зловеща червена кула внасяше разнзвучие сред общото спокойствие.

Един от мъжете, с меко гладко лице и побелели коси, го заговори:

— Аквилония? Чухме, че била нападната от цар Брагорий от Немедия. Още ли е във война?

— Отблъснахме го — отвърна с трепет в гласа Амалрик. Деветстотин години бяха изминали откак Брагорий бе повел конницата

си през блатата към Аквилония.

Разговорът секна, хората започнаха да се разотиват и Лиса го задърпа за ръката. Той си обърна и впери очи в нея. В царството на илюзията и съня единствено нейното стройно тяло му се струваше нещо реално и сигурно.

— Ела — подкани го тя. — Време е за почивка и храна.

— А тези хора? — настоя той. — Няма ли да им разкажеш за преживяното?

— Едва ли ще им е интересно — отвърна Лиса. — Ще послушат известно време, а после ще се разотидат. Съмнявам се, че въобще са открили бягството ми. Хайде!

Амалрик заведе коня и камилата в един изоставен двор, обрасъл с висока трева, наред който бликаше вода от полуразрушен фонтан и ги завърза. След това подаде ръка на Лиса и я последва. Над главите им звездите блещукаха между островърхите кули.

С увереност, придобита от дълга практика, Лиса го поведе през поредица потънали в мрак тунели. Амалрик стъпваше несигурно, воден единствено от нейната малка ръка. В тъмнината миришеше на прах и застояло. Под краката му се сменяха ту износени килими, ту изпотрошена настилка. Той плъзна ръка по стената и тя от време на време хлътваше в празнините на вратите. През порутения покрив блеснаха звезди, осветявайки потъналия в здрач хол. По стените висяха гоблени. Поклащани от нежния ветреца, те шумоляха като шепнеци вещици и от този звук косата му настръхна.

Още няколко крачки и двамата влязоха в просторна зала, обляна в звездна светлина. Лиса пусна ръката му. Тя порови наоколо и измъкна малко стъклено топче, сияещо с нежна, мека светлина. Лиса се наведе, постави топчето в средата на една ниска масичка и покани Амалрик да се настани на отрупания с коприна диван. От някакво тайно чекмедже тя измъкна позлатена чаша за вино и многобройни съдове, отрупани с непознати ястия. Сред тях имаше и фурми, ала останалите плодове, бледи и безвкусни, той не можа да познае. Виното беше приятно на вкус, но не замайваше — бе леко и пивко като вода.

Лиса се настани на една възглавница срещу него и се зае да му прави компания в хапването.

— Що за място е това? — запита я той. — Ти си като тези хора, но има нещо, по което се отличаваш от тях.

— Казват, че съм била като нашите предци — отвърна Лиса. — Много, много отдавна те са дошли на това място в пустинята и са построили този град сред един оазис с много сладководни извори. Дялали са камъни от руините на един още по-стар град и само Червената кула — на това място гласът ѝ се сниши и тя хвърли неспокоен поглед към пълните със звезди прозорци, — само Червената кула е останала непокътната. Била е права... по онова време.

Нашите предци — газалите — произлизат от Котия. Почитали ги за тяхната мъдрост. Искали да възстановят култа към Митра, който котийците потъпкали, но били прогонени от царя им. Напуснали земите си и се отправили на юг: свещеници, книжовници, учени и знахари с техните роби — шемити. Докато строили Газал сред пустинята, робите им се разбунтували, избягали и се смесили с местните племена. Не се отнасяли зле с тях, ала една нощ в съня на робите се появил глас — глас, който ги накарал да побегнат като пощурели от града, накъдето им видят очите.

Моят народ останал да живее тук и се научил да си набавя храна и вода от пустинята. Животът му не бил никак лесен, цяло изкуство било да оцелее. Защото, когато робите избягали, те взели със себе си камилите, конете и мулетата. Селището се оказало откъснато от външния свят. В Газал има цели помещения, пълни с изгнили карти, свитъци и стари книги, но повечето от тях са най-малко отпреди деветстотин години, когато моят народ е избягал от Котия. Оттогава нито един човек от външния свят не е стъпвал в Газал. А народът ни бавно се топи. Хората станаха сънливи, живеят някакъв вътрешен живот, взорът им е обърнат към себе си, не ги вълнуват човешките страсти и радости. Градът потъна в разруха и никой не си мръдва пръста. Ужасът... — тя преглътна мъчително и потрепери, — когато ги завладее ужасът, не могат нито да избягат, нито да се бият.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна той, усещайки в гърба си студения полъх на вятъра. Прогнилите гоблени по стените се раздвижиха с тихо шумолене, което отекна надолу по дългите мрачни коридори, събуждайки неясни страхове в душата на Амалрик.

Тя поклати глава, после се изправи, заобиколи малката масичка и сложи ръце на раменете му. В големите ѝ влажни очи блестеше ужас и отчаяние, което накара гърлото му да се свие. Той протегна ръце към нея, предвкусвайки трепета на младото ѝ тяло.

— Прегърни ме! — помоли го тя. — Страх ме е! О, колко съм мечтала за мъж като теб. Аз не съм като моите сънародници. Те са мъртъвци, които ходят по потънали в забрава улици. Но аз съм жива, аз съм топла и чувствена. Жадувам за истински живот. Не мога да живея сред тези безмълвни улици, разрушени къщи и призрачни обитатели на Газал, макар да не съм познала нищо друго в живота си. Ето защо избягах, защото жадувах за живот...

Тя се разплака неудържимо в прегръдките му. Косите ѝ се сляха с неговите, ароматът ѝ го омайваше. Стройното ѝ тяло се притисна към него. Тя се отпусна върху коленете му и нежно обгърна врата му. Той я привлече към гърдите си и впи устни в нейните. После започна да обсипва с целувки лицето, косата, шията, гърдите ѝ, докато плачът ѝ премина в сподавени степания. И двамата бяха завладени от опустошителна страст. Без да иска, той бутна светещата топчица, тя тупна на пода и изгасна. Само звездната светлина продължаваше да ги озарява през прозореца.

Лежейки в прегръдката на Амалрик, Лиса отвори сърцето си и прошепна своите мечти, надежди и желаня — детински, патетични и изпълнени със страст.

— Ще те отведа със себе си — отвърна ѝ той. — Утре. Газал е град на мъртвите. Ще ти покажа живота из външния свят. Озъбен, свиреп и грозен, но по-добър от тази жива смърт...

Внезапно нощта се разцепи от агонизиращ вик на ужас и отчаяние. Студена пот обля кожата на младия воин. Той понечи да се изправи на дивана, ала Лиса се впи отчаяно в него.

— Не, не! — зашепна тя трескаво. — Не отивай! Остани!

— Но там убиват някого! — възкликна той, ровейки за сабята си.

Виковете идваха от външния двор. Те бяха примесени с ужасен звук — сякаш разкъсваха нещо. Виковете ставаха все по-силни, все по-безпомощни и отчаяни. След това внезапно затихнаха в тъжен вой.

— Малко хора съм чувал да умират с такъв страхотен писък — прошепна Амалрик, разтреперан от ужас. — Що за дяволска работа е това?

Лиса се притисна към него и той усети лудия ритъм на уплашеното ѝ сърце.

— Това е ужасът, за който говорех! — прошепна тя. — Ужасът, който обитава Червената кула. Много отдавна е дошъл той, някои

казват дори, че е от времето преди да е бил построен Газал. Той разкъсва хора. Никой не знае какво е всъщност, тъй като никой не го е виждал, пито пък оцелял, за да разкаже. Това е или божество, или демон. Ето защо ни изоставиха робите, ето защо пустинните хора избягват пътя за Газал. Много невинни жертви изчезнаха в неговата бездънна паст. С времето всички ще отидат там и ужасът ще остане самотен господар в един пуст град, както е било преди народът ми да вдигне Газал.

— Но защо хората не го напуснат? — настоя той.

— Не зная — изхлипа тя. — Те сънуват...

— Хипноза — прошепна Амалрик. — Хипноза и примамка. Видях го в очите им. Този дявол ги е омаял. Митра, каква проста тайна!

Лиса положи глава на гърдите му и се притисна към него.

— Но какво да сторим? — запита той разтревожено.

— Нищо не може да се направи — прошепна тя. — Сабята ти ще е безпомощна. Може би на нас не ще стори нищо лошо? Тази нощ вече взе своята жертва. Трябва да си чакаме реда като в клиниката.

— Проклет да съм, ако го сторя — възкликна Амалрик възбудено. — Няма да чакаме до сутринта. Ще тръгнем още тази нощ. Свий вързоп с храна и дрехи. Аз ще доведа коня и камилата. Ще се срещнем отвън.

Докато се промъкваше из дългия коридор в тъмнината, Амалрик се бореше със завладелия го страх. Той откри двете животни, притиснати уплашено едно към друго на двора, където ги бе оставил. Жребецът тихичко изцвили и потърка нос в рамото му, сякаш усещаше някаква невидима опасност, скрита в мрака на нощта.

Амалрик го възседна с един скок и го поведе по тясната уличка, дърпайки поводите на камилата след себе си. Само след миг той се спря пред обяната в звездна светлина сграда. Внезапно от стаята, в която бяха допреди малко с Лиса, се разнесе всяващ ужас и страх писък.

Амалрик отвърна с див рев. Той извади сабята си, пресече с няколко гигантски скока двора и нахлу вътре. Златното топче грееше отново, хвърляйки странни сенки по стените. На пода се въргалияше разкъсана коприна. Масата бе преобърната. Стаята беше празна.

Завладян от болезнена слабост, Амалрик се залюля и всичко се завъртя пред очите му. В гърдите му избухна див гняв. Червената кула! Сигурно там страшният враг е отнесъл своята жертва!

Той се втурна отново през двора и се затича из пустите улици към кулата, която блестеше с някаква призрачна светлина под звездното небе. Там, където улиците криволичеха, той пресичаше направо през разрушените сгради и дворовете, обрасли с полюшвана от нощния вятър трева.

Най-сетне сред хълмовете от развалини Червената кула се извиси пред него като злокобно алено цвете, израсло нейде в изоставени гробища. Той се втурна през руините, зърна пред себе си зеещия отвор на една врата и се хвърли безумно в него със сабя в ръка. Пред очите му се разкри гледка, каквато човек може да види само насън.

Пред Амалрик, додето му стигаше погледа, се простираше огрян в призрачна светлина коридор, но чиито стени бяха изписани ужасяващи картини. Далеч напред тичаше някаква фигура — бяла, гола, прегърбена под тежестта на нещо, чиито вид го изпълни с див ужас. Внезапно светлината угасна и Амалрик остана обгърнат в непрогледен, безмълвен мрак.

Докато опипваше слепешката около себе си, в него се събуди далечен спомен за зловеща легенда, която му бе разказал едни черен магьосник, много, много отдавна, край угасващия огън в обкичената с ухилени черепи шатра. Легенда за божество, което обитава злокобна червена кула в един град на руини. Божество, почитано от най-тъмните култове на дивата джунгла и по бреговете на мъглива мъртвешка река. И припомни си той още едно заклинание, прошепнато в ухото му с тих, уплашен шепот и разтреперан глас, докато нощта си поемаше дъх, ревът на лъвовете край реката бе замлъкнал и всичко останало бе замряло.

— Оллам-онга — прошепна тъмният вятър нейде из невидимия коридор.

— Оллам-онга — прошепна прахта под краката му.

Обля го студена пот, ръцете му се разтрепериха. Почти парализиран от страх, той започна да се прокрадва из къщата на божеството. Къщата на божеството — самата фраза го изпълваше с ужас. Всички древни страхове и страховете, които са витаели преди тях, се стовариха върху него с непосилна тежест, завладя го самият

вселенски ужас. Той внезапно осъзна, колко жалък и безпомощен е пред могъщите сили на небесата.

Стените грееха с някаква вътрешна едва доловима светлина. Кулата се изправи насреща му, озарена в призрачно сияние. Той хлътна в тъмния проход на вратата, краката му опряха в стръмна стълба. Амалрик пое решително нагоре, завладян от онази сляпа ярост, която е последната защита на човечеството пред всички враждебни сили във вселената. Вече бе забравил за страха. Изкачваше се с пламенно нетърпение през плътния, непрогледен мрак, докато стигна до зала, обляна в нереална, златиста светлина.

Малка извита стълба в отвъдния край на залата водеше до площадка или постамент, върху който лежеше безжизненото тяло на жертвата. По стъпалата се виеха реки от засъхнала кръв като малки сталактити около извора на поточе. Някои от тях бяха потъмнели от времето, други все още яркочервени.

Недалеч от Амалрик, в основата на стълбите го очакваше бялата фигура на незнайния враг. Амалрик се спря, с език залепнал за сухото като подметка небце. Противникът му бе огромен мъж с бяла като мрамор коса и могъщи мускулести ръце, скръстени върху алабастровите гърди. Очите му бяха огнени топки, каквито никога не биха могли да погледнат от човешко лице. В тези очи Амалрик съзря застиналите изображения на адския огън, в които се гърчеха някакви ужасни сенки.

Внезапно бялата фигура започна да губи очертания. С невероятно усилие Амалрик успя да разкъса оковите на мълчанието си и изговори тайнственото и ужасяващо заклинание. И когато злокобните думи разцепиха тишината, белият гигант замря — сякаш замръзна. Тялото му отново придоби реални очертания и се обля от златиста светлина.

— Падна ли ми сега, проклет да си! — извика почти истерично Амалрик. — Приковах те в твоята човешка форма! Право говореше черният магьосник! Това е заклинанието, което има власт над тебе! Падна ли ми най-сетне, Оллам-онга! Докато не разкъсаш веригите на магията, ти си само човек — също като мен!

Като вихър от бял вятър чудовището се хвърли напред, огласяйки сводовете на залата със своя страшен рев. Амалрик отстъпи пред могъществото на неговите страшни ръце, по-страшни от смърч. Само

един пръст с дълъг закривен нокът успя да го докосне и в миг разкъса туниката му. Подтикван от надигация се отново в него ужас, Амалрик отскочи с нечовешка бързина, извъртя се и заби острието на сабята в гърба на чудовището така, че върхът ѝ се показа под брадата му.

Ужасяващ вик на агония разтърси кулата. Чудовището се извърна и се хвърли към младия воин, но той пъргаво отстъпи и изтича нагоре по стълбите на постаментата. Там се обърна, сграбчи масивната мраморна табуретка и я запрати към преследвача си, който се олюляваше след него по стъпалата. Тежката табуретка попадна право в лицето на неговия противник и в миг го събори обратно. Чудовището се изправи отново, цялото обляно в кръв и пак се втурна нагоре. В отчаянието си Амалрик сграбчи двама по-тежката, обкована със скъпоценни камъни пейка, вдигна я с нечовешко усилие и я хвърли.

Оллам-онга отхвъркна назад от страшния удар и се просна на мраморните стълби, пръскайки наоколо фонтани от кръв. Той направи последно отчаяно усилие да се надигне и в очите му блесна дива ярост. Окървавената му глава се изви нагоре и от устата се разнесе вледеняващ кръвта вопъл.

Амалрик потрепери от този вой, на който беше отвърнато. Някъде от висините на кулата като слабо ехо долетя отведен злокобен крясък. След това бялата фигура на чудовището се отпусна в езерото от кръв. „Ето края на един от боговете на Куш“ — помисли си Амалрик. С тази мисъл го споходи заслепяващ и парализираш мислите ужас.

Като в мъгла той се затича надолу по стълбите, прескачайки окървавения труп. От входа на залата с разтворени обятия към него тичаше Лиса, а очите ѝ бяха водопади от страх.

— Амалрик! — извика тя.

Той я стисна в прегръдките си.

— Видях го — прошепна тя — как влачи трупа на нещастната жертва по коридора. Изкрещях от ужас и побягнах, а когато се върнах и те нямаше, досетих се, че си тръгнал да ме търсиш в Червената кула...

— И дойде да споделиш съдбата ми — отвърна той почти беззвучно.

Тя се опита да надникне над рамото му, завладяна от очарованието на ужаса, но той затвори очите ѝ с ръка и я поведе

обратно. По-добре никога да не съзира проснатото върху окървавения под чудовище. Амалрик издърпа изпод него разкъсаната си туника, но не посмя да пипне сабята. После вдигна девойката на ръце, и преди да я понесе надолу по мрачните стълби, хвърли последен поглед към сцената зад него. Бялата фигура бе изчезнала от окървавената сцена. Заклинанието имаше власт върху живия Оллам-онга, но не и върху трупа му. Амалрик се олюля почти ослепял от изтощение. След това забърза надолу по стълбите и през потъналите в мрак руини.

Не посмя да забави ход, докато не стигнаха двора с животните. Бързо качи девойката върху седлото на камилата, после се метна на жребеца, сграбчи поводите в ръце и потегли. Не след дълго се промъкнаха през отвора в стената и поеха с пълни гърли свежия нощен вятър на пустинята.

Разполагаха само с една кратунка, пълна с вода, нямаха нито храна, нито оръжие — сабята му бе останала в Черната кула. Но нищожен им се стори рискът да пресекат пустинята с голи ръце и без провизии, в сравнение с ужасите, които обитаваха града зад тях.

Продължиха да яздят мълчаливо. Амалрик поведе коня на юг — там някъде беше кладенецът. На зазоряване, от върха на една повисока дюна, той хвърли поглед назад — към призрачния град, огрян в червените лъчи на изгряващото слънце — и замръзна. Лиса нададе слаб вик на уплаха. През процепа в стената по техните дири се носеха няколко конника. Яздеха врани коне, а самите ездаци бяха покрити с черни плащове.

Но в Газал отдавна нямаше коне. Амалрик се обърна и подкара животните, борейки се със смразяващия го страх.

Слънцето изгря — отпърво червено, после златно и накрая се превърна в кълбо от нажежено бяло. Заслепени от блясъка му, бегълците продължаваха неуморно своя бърз ход. Само от време на време навлажняваха устните си с по малко вода. Зад тях, почти неизменно на едно и също разстояние ги следваха седемте черни точки.

Свечери се, слънцето отново почервения и склони към пустинния хоризонт. Леден юмрук стисна сърцето на Амалрик. Преследвачите ги приближаваха.

С настъпването на мрака разстоянието между тях се скъси още повече. Амалрик хвърли тревожен поглед на Лиса и от гърдите му се

изтръгна стон. Конят му се препъна и падна. Слънцето бе изчезнало зад хоризонта, а сянка като гигантски прилеп внезапно закри зловещия полумесец на луната. В настъпилия непрогледен мрак звездите мъждукаха от небето като тлеещи въгленчета. Наблизо се разнесе шум, като от внезапен порив на вятъра. Нещо черно изскочи от нощта и ги застигна, проблясвайки в тъмнината.

— Бягай, момиче! — извика отчаяно Амалрик. — Спасявай се, те искат само мен!

Вместо отговор, тя скочи от Камилата и обви ръце около шията му.

— Ще умра с теб!

Като вятър връхлетяха връз тях седемте черни фигури. Огнени топки бушуваха под качулките им със злокобна светлина, чуваше се смразяващото потракване на кости.

В този миг настъпи внезапно объркване, защото иззад Амалрик към черните фигури препусна огромен кон, чиито очертания се губеха в мрака. Разнесе се шум от сблъскване, когато непознатият жребец нахлу сред призрачните фигури. Остро изцвилване проряза като писък нощта, непознат басов глас проговори на някакъв странен език. Други гласове му отвърнаха от пустинята.

Развихри се някаква чудновата призрачна битка. Чуваше се тропот на копита, звук от страшни удари и същият странен глас, който кълнеше гръмовно. После луната изгря иззад облаците и освети една фантастична сцена.

Възседнал невероятен по размери жребец, огромен воин въртеше меч и нанасяше удари из въздуха. През пустинята към него се носеше дива орда от конници, размахващи закривени саби, които проблясваха на лунната светлина. Седемте изчадия на мрака, с развети като крила на прилепи черни плащове, се стопяваха в далечината.

Вълната от диви ездачи заля Амалрик. Здрави, жилести ръце го притиснаха към земята, наблизо се разнесе писъкът на Лиса.

След това нападателите се отдръпнаха, за да сторят път на грамадния ездач, който препусна сред тълпата. Той се наведе от седлото и втренчи очи в Амалрик.

— По дяволите! — изрева той изненадано. — Амалрик от Аквилония!

— Конан! — възкликна невярващо Амалрик. — Конан! Жив!

— Ако се съди по вида ти, по-жив от теб — отвърна другият. — Но в името на Кром, човече, изглеждаш сякаш дяволите на пустинята са те преследвали. Какви бяха тези странни същества, които се носеха след теб? Излязох на обиколка около лагера, който хората ми вдигнаха, когато до слуха ми стигна шум от бясно препускане и докато осъзная какво става, се озовах сред тия дяволи. Завъртях сабята, но, Кроче, очите им грееха като факли в мрака! Сигурен съм, че поне няколко пронизах, но когато изгря луната, около мен нямаше никой! Хора ли бяха това или дяволи, изчадия на ада?

— Няколко приятелчета от пъклото — отвърна с треперещ глас Амалрик. — Не ме питай по-добре, не искам да говоря за това.

Конан не настоя повече, нито пък изглеждаше заинтригуван. Може и да нямаше нищо против демони, джуджета, духове или гоблини.

— Гледам, че даже и в пустинята не оставаш без жена — каза той, хвърляйки поглед на Лиса.

Девојката бе допълзала до Амалрик и го прегръщаше трескаво, оглеждайки страховито кръжащите наоколо диваци.

— Вино! — изрева Конан. — Донесете манерките! Бързо! — той сграбчи една от кожените манерки, които се протегнаха към него и я пхна в ръката на Амалрик. — Дай на момичето да пийне, пийни и ти — посъветва го той. — След това ще ви качим на конете, за да се върнем в лагера. Имате нужда от храна, почивка и сън. И сам го виждам.

Докараха богато украсен жребец, който се дърпаше и изправяше на задни крака. Няколко ръце помогнаха на Амалрик да се качи на седлото. След това му подадоха момичето. Поеха на юг, заобиколени от мургавите ездаци с техните живописни кожени облекла. Много от тях носеха маски, които скриваха долната част на лицето.

— Кой е той? — прошепна Лиса, стиснала здраво врата на своя любим.

— Конан от Кимерия — промърмори Амалрик. — Другарят ми от скитосванията из пустинята след погрома на наемната армия. Това са хората, които го свалиха. За последен път го видях обкръжен от тях и проснат на земята, очевидно мъртъв. А сега го срещам като техен водач и без съмнение човек на почит.

— Той е ужасен човек — прошепна тя.

Амалрик се усмихна.

— Просто досега не си виждала бледолик варварин. Конан е скитник, разбойник и голям майстор на меча, но и той има своя морал. Не мисля, че трябва да се страхуваме от него.

Но дълбоко в сърцето си Амалрик не бе така сигурен. В известна степен той бе изневерил на тяхното приятелство, зарязвайки Конан в пустинята. Но в края на краищата, тогава не знаеше, че Конан е жив. Завладя го съмнение. Кимериецът бе човек на честа, но кой можеше да предскаже дивата му натура? Той живееше по законите на силата. И Амалрик потръпна при мисълта какво би се случило, ако Конан пожелаеше Лиса.

След като задоволиха глада и жаждата си в лагера на диваците, те се разположиха край огъня пред палатката на Конан. Лиса се загърна в копринения халат и положи глава върху коленете на младия воин. Пламъците играеха странна игра на светлини и сенки по лицето на седналия срещу тях кимериец.

— Кой са тези хора? — запита го Амалрик.

— Конниците на Томбалку — отвърна големият воин.

— Томбалку! — възкликна Амалрик. — Значи това не е само мит!

— Ни най-малко! — засмя се Конан. — Когато проклетият кон се свлече под мене, аз тупнах на земята и, изглежда, съм загубил съзнание, а през това време тези дяволи са ме завързали здраво. Това доста ме разядоса, като се свестих, и за малко да скъсам всичките им върви, ала те ме завързаха още по-здраво. Но, изглежда, моята сила им направи голямо впечатление...

Амалрик го слушаше безмълвно. Мъжът срещу него бе огромен като Тайлутан, но за разлика от черния воин, нямаше никакви излишни тлъстини. Ако пожелаеше само, би могъл да прекърши врата на ганатееца с голи ръце.

— Решиха да ме отведат в техния град, изглежда, за да ме убият по някой по-забавен и мъчителен начин — продължи Конан. — Сигурно са сметнали, че по ми подхожда такъв край. Както и да е, вързаха ме за един кон и потеглихме към Томбалку. В Томбалку царете са двамина — един мършав мургав дявол на име Зебех и един голям тлъст негър, на когото в началото не знаех как му викат, защото само дремеше на трона. Та Зебех значи попита шантавия им шаман, Даура,

какво да правят с мене. Даура хвърли зарове от овчи кокали и рече, че трябвало да ме одерат жив пред олтара на Джил. Всички закрещяха радостно и виковете им събудиха негърския цар. Аз им казах, че плюя на Даура и неговите заклинания, че ако ще ме дерат жив, то преди това ми се полага поне вино до насита. Казах им още, че са крадливи койоти, страхливци и дяволски изчадия. Това, изглежда, напълно разсъни черния цар, той се изправи и втренчи очи в мен. След това вдигна ръце и извика: „Амра!“. Чак тогава го познах — Сакумбе, убиец от Черните брегове, пират, с който бяхме делили не едно премеждие, когато се скитах по моретата. Търгуваше със слонова кост, златен прах и робини. Би могъл да измами дори самия дявол и да му продаде собственото му чене. Както и да е. Когато ме позна, миризливият стар дявол се смъкна от трона, прегърна ме радостно и развърза вървите. След това обяви, че съм бил Амра Лъвът и негов личен приятел, и че никой дори с пръст не бива да ме докосва. Последва оживен спор, понеже Зебех и Даура настояваха за кожата ми. Но Сакумбе повика своя шаман — Аския, който се появи целия в пера, чанове и змийски кожи. Той е магьосник чак от Черните брегове и син на Дявола, ако има такъв. Аския взе да реди разни заклинания и песнички, а накрая обяви, че Сакумбе бил избраник на самия Айохо Черният и това реши въпроса. Негрите отново се развикаха възторжено и Зебех трябваше да отстъпи. Защото черните мъже са силата на Томбалку. Преди няколко години от север нахлули аваките и основали Томбалукското царство. Те се смесили с пустинните жители и в резултат се получила мургава, по-скоро бяла, отколкото черна раса. Това е управляващата каста в Томбалку, ала тя е малцинство и затова отдясно на трона винаги седи и черният цар. Та Сакумбе, с помощта на тоя дявол Аския, е всъщност истинският цар на Томбалку. Афаките се кланят на Джил, а негрите почитат Айохо Черният и неговата рода. Аския дошъл в Томбалку и съживил култа към Айохо, на който се противопоставяли шаманите афаки. Аския е майстор на черната магия, с която сразил заклинанията на афаките и черните гледат на него като на пророк, изпратен от боговете. Боговете на шерпите, разбира се. Така славата на Сакумбе и Аския растяла за сметка на Зебех и Даура. И след като Сакумбе ме представи за свой приятел, а Аския каза добри думи за мен, то черните естествено ме приеха с аплодисменти. Сакумбе нареди да отровят Кордофо — началника на конницата — и ме настани

на неговото място, което още повече зарадва черните и възмути афаките.

— Томбалку ще ти хареса! — продължи вдъхновено Конан. — Това място е създадено за мъже като нас! Има поне десет фракции, които непрестанно кроят планове и интриги една срещу друга. Из таверните и по улиците денонощно се млатят, току някой загива от ръката на наемен убиец, има мъчения, екзекуции. И навсякъде жени, злато и вино. Какво друго му трябва на един наемник! Освен това, аз съм много високопоставена личност! В името на Кром, не би могъл да се появиш в по-удачен момент, приятелю! Чакай, какво има? Не изглеждаш много ентусиазиран от това, което ти разказах?

— Прости ми, Конан — отвърна Амалрик. — Не че не ми е интересно, но просто съм малко уморен и сънят вече ме оборва.

Но не за златото, жените и интригите мислеше младият воин, а за девойката, заспала кротко в скута му. Не му се струваше никак подходящо за нея това свърталище на интриганти и кървави убийци, което Конан така възторжено описваше. Почти без да усети, нещо в него се бе променило и той вече не бе предишният Амалрик. Младият воин заговори предпазливо:

— Ти ни спаси живота и затова аз вечно ще съм ти благодарен. Но не знам дали заслужавам приятелството ти, след като те изоставих на произвола на съдбата. Сигурен бях, че си мъртъв, но...

Конан изви глава назад и се заля в гръмък смях. След това го потупа одобрително по гърба, та Амалрик едва не се просна на земята.

— Забрави това! Останах жив наистина по чудо и ако се беше опитал да ме спасяваш, тия приятели сигурно щяха да ме надупчат с копията си. Ела с мен в Томбалку и ще ти издействам пост! При Запайо не командваше ли стотница?

— Да, така беше.

— Е, сега имам нужда от помощник, за да стегна юздите на тия диваци. Бият се като дяволи, по без никакъв ред, всеки за себе си. С твоя помощ ще направим от тях истински войници. Още вино! — изрева той.

Едва на третия ден след срещата на Амалрик и Конан ездачите се приближиха към Томбалку. Амалрик яздеше начело на колоната, редом с Конан, а Лиса го следваше наблизко. Зад тях в две колони се бяха подредили ездачите, с развети от пустинния бриз плащове. Слънцето блестеше по металическите остриета на пиките, чуваше се равномерното потракване на стремената. Повечето от ездачите бяха от племената Тибу, ала имаше и такива от по-малки пустинни племена.

Освен матерния си език почти всички говореха и шемитски, който служеше за официален език от Куш до Зембабвей и от Стигия до митичното черно царство на атлеяните. Още преди столетия търговците шемити свързали и най-отдалечените краища на тази огромна страна със своите търговски пътища. Така заедно със стоките по тези пътища тръгнал да се разпространява и техният език. Амалрик познаваше достатъчно добре този древен език, за да може да общува безпрепятствено с членовете на това непокорно племе.

Слънцето се скри зад хоризонта като гигантска кървава капка и нейде далеч пред тях проблеснаха светлини. Пътят под краката им се спусна надолу, после отново пое по равното. В долината пред тях се простираше голямо поселище, застроено предимно от ниски колиби. Стените на колибите бяха от мръсносива печена глина. Първото впечатление, което градът оставяше, бе за природен феномен от скала и пръст, натрупани и разхвърляни в неравни купчини.

Когато слязоха в основата на хълма, пред тях се изпречи висока тухлена стена, отвъд която се виждаха сламените покриви на колибите. Центърът на селището ярко бе осветен от огромни клади и оттам до ушите им долиташе приглушено бумтене.

— Томбалку — отсече Конан и завъртя глава, заслушан в далечната глъчка. — Кром! Нещо става! По-добре да побързаме!

Той ритна коня си в слабините. Конницата се спусна надолу след него.

— Коя е тази река? — запита Амалрик, докато се носеха надолу по склона, сочейки с ръка меандрите, които се виеха отвъд града.

— Джелуба — отвърна Конан. — Тече в източна посока. Някои твърдят, че пресича Дарфар и Кешан и се влива в Стикс, според други завива на юг и стига чак до Закхеба. Някой ден, може би, ще се спусна по течението ѝ, за да видя кое е вярно.

Конницата препусна през широко разтворената масивна порта. На пътя им из тесните улици се изпречваха скитащи безцелно, пременени в бяло фигури. Ездачите ги разгонваха с яростни викове, промъквайки се напред.

Конан се извъртя на седлото си и даде кратко нареждане на своя помощник. След това конницата изви и препусна нейде из улиците. Кимериецът, Амалрик и Лиса продължиха към празното място в центъра на града.

Амалрик бе поразен от огромните размери на тази столица сред пустинята и от невероятната смесица от варварщина и цивилизованост, която цареше наоколо. В просторния двор на храма, само на няколко крачки един от друг, изрисувани и обкичени с пера магьосници подрънкваха кости, докато мрачни свещеници разказваха на висок глас митове, а философи спореха за природата на хората и боговете.

С приближаване към централния площад тримата ездачи се сляха с тълпата, която се стичаше в тази посока. Улицата постепенно се задръсти и се налагаше Конан да разчиства пътя на конете с могъщия си глас.

Оставиха конете в покрайнините на площада, Конан дръпна един човечец от тълпата и му връчи юздите, като му заръча да ги наглежда. Кимериецът с лекота си проправи път в гъстата тълпа към облените в ярка светлина тронове на отвъдния край на площада. Лиса и Амалрик го следваха, вкопчени здраво.

Огромни черни воители, въоръжени с дълги копия и щитове от тръстика и слонска кожа, бяха подредени в кръг около тронете, а зад тях се люлееше тълпата. Светлината на кладите, запалени по краищата на площада, се отразяваше в дългите остриета на копията, в щраусовите пера и лъвските гривни, в очите, зъбите и лъскавата черна кожа. В средата на празното място за един стълб бе завързан мъж. Това бе огромен, як мъжага, с набедрена препаска и потъмняла от слънцето кожа. Той се извиваше, мъчейки се напразно да освободи ръцете си от вървите, докато пред него в безумен танц се мяташе някаква жилеста, фантастична фигура. Това бе негър с тяло, цялото изрисувано в странни шарки. Обръснатата му до кожа глава бе изписана и натъкмена, та да прилича на човешки череп. На гърба му се полюшваше наметало от маймунска кожа, обкичено с пера, докато той

подскачаше около малкия, разкрячен над димящото огнище триножник.

В дъното на сцената се издигаха два масивни трона, иззидани от тухли и обкичени с амулети и разноцветно стъкло. Облегалките им бяха изваяни от слонски зъби. Троновете бяха издигнати на ниска платформа и до тях се стигаше по няколко стъпала. Върху трона отдясно се бе разположила огромна черна фигура. Това, както изглежда, бе негърският цар, облечен с дълга бяла пелерина, а главата му бе украсена с череп на лъв и няколко щраусови пера.

Другият трон бе празен, защото вероятният му притежател се бе изправил и размахваше заплашително юмрук към големия черен мъж, обсипвайки го с проклетия, за ужас на наредените наоколо воители. Това бе строен, почти слаб човек, с тъмнокафява кожа и остър като клюн нос, облечен в също такава бяла пелерина, ала на главата си, за разлика от своя опонент, носеше извезана със скъпоценни камъни чалма. С приближаването им, виковете му станаха по-разбираеми сред всеобщата глъчка.

— Ти ни излъга! Не боговете, а твоят Аския е изпратил това змийско послание, за да премахне Даура! Ако веднага не прекратиш тази смешна игра, ще има война! Ще ти осигуря бавна и много мъчителна смърт, черни негоднико! — тънкият му глас прерасна в писък. — Прави каквото ти заповядвам! Спри Аския или инак, в името на Джил Безмилостния...

Той посегна към ятагана си и обкръжаващите го черни воители настръхнаха. Но техният цар отвърна с презрителна усмивка на гневните закани.

Конан разблъска безцеремонно копиеносците, изкачи се по тухлените стълби на платформата и се вмъкна между двамата монарси.

— По-добре свали ръката си от меча, Зебех — изръмжа той и се обърна към другия. — Какво става тук, Сакумбе?

Черният цар се изсмя.

— Изглежда Даура е решил да се отърве от мен, като ми изпрати няколко змийчета. Уф! Пепелянки сред чаршафите ми, усойници из дрехите ми и една мамба, навита на тавана. Три от жените ми умряха от ухапвания, а също няколко слуги и роби. Аския поговори с боговете и разкри гнусния план на този негодник, а хората ми го изненадаха точно когато подготвяше със заклинания поредното нападение. Гледай

внимателно, генерал Конан — Аския току-що заколи жертвения козел. Всеки момент ще се появят демоните.

Конан и Амалрик обърнаха очи към завързаната жертва, в чиито крака издъхваше козела. Аския явно приближаваше върховния миг на заклинанието. Той подскачаше необуздано в кръг, раздирайки въздуха с пронизителни писъци. Отпърво димът под триножника почерня, после се загърчи и накрая заблестя с призрачна светлина.

Мракът се стъсти още повече. Звездите, които блестяха ярко в чистия пустинен въздух притъмняха и почервеняха, а през лицето на луната се спусна алена пелена. Огньовете около площада се смалиха, хвърляйки кървавочервени отблясъци около себе си. Някъде над тях се разнесе рязък, нечовешки глас, който проговори нещо на непознат език. Последва го шум като от пляскане на крила.

Аския застина с разперени ръце и отметната назад глава, а от устата му се разнесоха заклинания на странни имена. Амалрик усети, че косата му настръхва, защото сред неясната поредица от чудати звукосъчетания той разпозна и името „Оллам-онга“, повторено три пъти.

Внезапно Даура изкрещя така пронизително, че за миг заглуши заклинанията на Аския. Нещо ставаше с Даура, защото той започна да се дърпа и да вреци неистово, но на мъждукащата светлина от огъня Амалрик не бе в състояние да види какво точно.

Около основата на стълба, за който бе завързан магьосникът се появи и започна да расте бързо тъмна локва кръв. Тялото на мъжа се покри с огромни рани, макар да не се виждаше какво ги е причинило. Писъците му притихнаха в сподавено хлипане и после секнаха, но тялото му продължаваше да се извива, сякаш дърпано от нечие невидимо присъствие. Нещо проблесна в средата на тъмната маса, която доскоро бе Даура... Амалрик осъзна ужасен, че това, което се белее, са кости...

Луната отново заблестя с обичайното си сребристо сияние, звездите замигаха ярко като скъпоценни камъни, огньовете внезапно се разгоряха. Сред огромна локва кръв, облян от ярка светлина, на стълба висеше завързан с вериги човешки скелет. Цар Сакумбе заговори бавно, с напевен глас:

— Така му се пада на тоя мошеник, Даура. А сега, Зебех... в името на Айохови нос, къде е негодникът?

Докато очите им бяха вперени в мистичната сцена, Зебех се бе измъкнал.

— Конан — извика Секумбе, — повикай хората си, защото струва ми се, че е редно моят брат, другият цар, да не пропуска останалата част от представлението.

Конан издърпа Амалрик напред.

— Царю Сакумбе, това е Амалрик от Аквилония и мой приятел по оръжие. Искам да ми стане помощник. Амалрик, ти и девойката ще останете тук, при царя, защото не познавате още града и току-виж сте се забъркали в някои история с неприятен изход.

— Радвам се да се запозная с приятел на могъщия Амра — извика със смешна надутост Сакумбе. — Да му се отпусне възнаграждение и да му се даде отряд от... Деркего, чакалът не си е губил времето напразно! Я гледайте!

Откъм далечната страна на площада долетя див рев. Конан се преметна с предно салто от площадката, приземи се леко на земята и започна да дава нареждания на хората си. Вестоносци се разтичаха на всички страни. Някъде из мрака се разнесе равномерно бумтене на тамтами, което ту се издигаше в кресчендо, ту притихваше.

На площада нахлу отряд облечени в бяло конници, които си разчистваха пътя с пики и ятагани. Стремителната им атака разкъса веригата на черните воители и те се разбягаха в безпорядък. Охраната на цар Сакумбе зае отбранителна позиция около площадката с двата трона — единият пуст, а другият запълнен от обемистото тяло на черния цар.

Лиса разтреперана се хвърли в обятията на Амалрик.

— Кой са тези? — пошепна тя уплашено.

— Това трябва да са афаките на Зебех — отвърна Амалрик. — Идват, за да разчистят пътя на своя господар към еднолично владичество.

— Ще успеят ли да стигнат до трона? — запита тя, вперила очи в бъркотията из площада.

Амалрик сви рамене и погледна към Сакумбе. Черният цар безгрижно се полюшваше на трона. Той приближи към устата си масивна златна чаша и отпи голяма глътка вино. След това подаде чашата на Амалрик.

— Трябва да си поожаднял, бели човече, след като идеш от толкова далече, а и не ти дадохме възможност да си починеш — рече той. — Пийни си!

Амалрик отпи и подаде чашата на Лиса. Из площада се разнасяха яростни викове, блестяха саби и пицяха неистово ранените. Амалрик извика на царя:

— Ваше Величество, доста храбър сте, след като запазихте такава спокойствие, или пък... — той предъвка края на изречението.

— Или пък много глупав, това ли искаше да кажеш? — царят се изсмя звучно. — Не, просто съм човек, който вижда нещата такива каквито са. Твърде дебел съм, за да надбягам някой от онези младоци, камо ли ако е на кон. Така че ако побягна, хората ми ще решат, че всичко е загубено и също ще побегнат, та най-накрая пак ще хванат мен. Докато ако остана тук, има голяма надежда да... ах, ето ги, идат!

От всички страни заприиха още черни воители, които се вливаха във вихъра на битката. Конницата на афаките взе да отстъпва. Пронизани от копия, няколко коня се изправиха на задните си крака, сетне се строполиха, затискайки ездачите под себе си. Други ездачи, сграбчени от яки черни ръце се забиваха в прахта, за да усетят вкуса на копията. Неиде из нощта остро засвири тръба и останалите афаки отстъпиха в безпорядък, оставяйки след себе си труповете на своите другари. Врявата позатихна.

Настъпи тишина, чуваха се само стонове на ранените, които се въргаляха безпомощно из прахта. От страничните улички към тях се втурнаха черни жени, за да помогнат на мъжете си, ако са живи, или да ги оплачат, ако са убити.

Сакумбе продължаваше да надига масивната златна чаша. Пред него се изправи Конан с окървавена сабя в ръка, следван от своите помощници, чиито пищни доспехи бяха разпердушинени от битката.

— Зебех и това, което остана от неговите афаки си плюха на петите — каза той. — Но трябваше да понатупам и някои от твоите момчета, които се опитаха да си го изкарат на жените и децата им. А и могат да ни потрябват за заложници.

— Много добре — праметна език Сакумбе. — Пийни си.

— Добра идея — съгласи се Конан и отпи жадно. След това погледна към празния трон до тоя на Сакумбе.

Черният цар проследи погледа му и се ухили.

— Е? — поде Конан. — Какво мислиш за това? Ще го получа ли? Сакумбе се изкикоти.

— Виждам, че умееш да ковеш желязото, докато е горещо, приятелю! Никак не си се променил.

След това царят заговори на непознат за Амалрик език. Конан изръмжа нещо в отговор и така се продължи още известно време. Аския се изкачи по стълбите и също се включи в разговора. Говореше злобно, с откровена подозрителност, хвърляйки коси погледи на Конан и Амалрик.

Най-накрая Сакумбе му затвори устата с една остра дума и надигна масивното си тяло от трона.

— Народе на Томбалку! — извика той.

От всички страни на площада хората обърнаха очите си към тях. Сакумбе продължи:

— Тъй като мошеникът Зебех избяга от града, един от троновите на Томбалку е празен. Сами видяхте на какво е способен могъщият воин Конан. Съгласни ли сте да ви стане цар?

Разнесоха се одобрителни възгласи, но в тълпата те бяха единични. Амалрик забеляза, че това бяха предимно воители от отряда на Конан. Но постепенно виковете се сляха в един всеобщ възторжен рев. Сакумбе блъсна Конан към празния трон. Ревът се усили. Площадът, разчистен от труповете, се озари от наново разпалените огньове. Отново забиха тамтамите, но този път не в ритъма на войната, а в дивата стъпка на нощното празненство.

Много часове по-късно, замаяни от пиене и умора, Амалрик и Лиса се влачеха по улиците на Томбалку. Най-сетне неуморимият Конан се изправи пред къщата, в която бе решил да ги настане. Преди да се разделят, Амалрик попита Конан:

— За какво си говорехте със Сакумбе на оня странен език, точно преди да те поставят на трона?

Див смях заклокочи в гърлото на Конан.

— Говорехме крайбрежния диалект, който тези хора не познават. Сакумбе ми каза, че стига да забравя цвета на кожата си, ще се сработим добре като царе.

— И какво е искал да каже с това?

— Че няма да има никакъв смисъл да се опитвам да го премахна, защото черните никога няма да се подчиняват на бял господар.

— Защо не?

— Предполагам, защото твърде често са били избивани, заробвани и отвличани от мародерстващи банди бели от Стигия и Шем.

— А този шаман Аския? Той за какво се караше на Сакумбе?

— Предупреждаваше царя да не се обвързва с нас. Боговете му били казали, че ще донесем на Томбалку само злини и разрушение. Но Сакумбе му кресна да млъкне и му каза, че ме познавал по-добре от него, че ме познавал по-добре даже и от боговете — Конан се прозя като сънен лъв. — Отведи своята малка приятелка в леглото, преди да е заспала права.

— А ти?

— Аз? Аз се връщам. Празненството едва сега започва!

Четири месеца по-късно Амалрик, целият покрит с прах и пот, спря коня си, докато край него в стремителен набег препуснаха поверените му ескадрони. През цялата сутрин, а и през много предхождащи сутрини, той ги бе обучавал в тактическите прийоми на съвременния бой: „Напред, марш!“ „Напред, в тръс!“, „Атака!“, „Отбой!“, „Обърни фронта!“, „Сбор!“ ...

Макар и мъчително бавно, все пак мургавите дяволи се придвижваха напред в познанията си. В началото всичко това бе придружено с подигравателни подвиквания, недоволен ропот и дори открито презрение към тези странни и чужди методи на бой. Но с подкрепата на Конан, Амалрик успя доста бързо да преодолее този начален период на съпротива, придържайки се строго към справедливия подход и здравата дисциплина. Сега най-сетне трудът му, като че ли даваше резултати.

— Подай им „В колона!“ — каза той на тръбача до него.

При зова на тръбата ездачите запрепусаха навътре и с ядни проклетия се построиха в колона. Така и продължиха да яздят назад към Томбалку, покрай нивите, над които работеха приведени чернокожи жени.

Когато пристигнаха в Томбалку, Амалрик остави коня си в стана и се отправи към къщи. С приближаването той с изненада забеляза, че Аския, шаманът, се е спрял пред къщата и разговаря оживено с Лиса. Прислужницата на Лиса, жена от племето Суба, седеше на прага и ги слушаше.

— Ей, Аския! — подвикна Амалрик с не особено приятелски тон. — Какво правиш тук?

— Грижа се за добруването на Томбалку. За целта трябва да задам няколко въпроса.

— Не желая непознати мъже да разпитват жена ми в мое отсъствие.

Аския разтвори уста в зловеща усмивка.

— Съдбата на града е по-важна от това, какво харесваш или не харесваш, бели човече. Пак ще се срещнем!

Шаманът пое надутото по пътя си, с поклащащи се върху главата пера. Амалрик сбърчи вежди и влезе в къщата след Лиса.

— Какво искаше тоя? — попита той.

— Уф, разпитваше ме за живота в Газал, как сме се срещнали.

— А ти какво му каза?

— Разказах му какъв герой си и как уби божеството от Червената кула.

Амалрик се намръщи още повече.

— Това не трябваше да му разказваш. Не зная защо, но струва ми се, че е намислил нещо лошо. Ще трябва да поговоря с Конан за това, но... Лиса, защо плачеш?

— Аз... аз толкова съм щастлива!

— За какво?

— Ти ме обяви за своя жена! — ръцете ѝ се обвиха около шията му и тя го заля с потоп от мили думи.

— Хайде, хайде — опита се да я успокои той. — Можеше да се сетя за това малко по-рано.

— Още тази нощ ще направим сватбеното тържество!

— Разбира се! Но междуременно, трябва да се видя с Конан...

— О, не може ли да почака? Освен това, целият си потънал в прах и сигурно си изморен. Първо ще хапнеш и пийнеш, после ще си починеш и едва тогава можеш да се срещнеш с този ужасен човек!

Здравият разум му казваше, че трябва веднага да отиде при Конан. Но все още не бе напълно убеден. Разбира се, имаше силни подозрения, че черният шаман е замислил нещо недобро, ала не разполагаше с никакво конкретно обвинение. В края на краищата, позволи на Лиса да го убеди в своето. Така и неусетно премина следобедът — в ядене, пиене, почивка и любовна игра. Когато найсетне Амалрик се отправи към двореца, слънцето вече се скриваше зад хоризонта.

Дворецът на цар Сакумбе, разположен в близост до централния площад, беше като огромна конюшня със стени от сивобелезникав кирпич и сламен покрив. Охраната на Сакумбе познаваше Амалрик и той проникна безпрепятствено във вътрешността, където по грубите кирпичени стени висяха тънки плочи от ковано злато, в които се отразяваха последните лъчи на залязващото слънце. Той пресече просторния двор, гъмжащ от многобройните жени и деца на царя, и се насочи към покоите на Сакумбе.

Там и намери двамата царе на Томбалку, черният и белият, излегнали се върху купчина възглавници. Пред всеки един имаше по купчина златни монети, събрани от какви ли не незнайни краища на

света и по кана вино. Един роб почтително ги следеше от ъгъла на стаята, готов да напълни отново каните, ако се изпразнят.

Очите на двамата бяха кървясали. Очевидно, наливаха се с вино вече не един час. На килима между тях се въргаляха чифт зарове.

Амалрик се поклони фамилиарно.

— Ваши Величества...

Конан го погледна с изцъклен поглед, на главата му се мъдреше обсипаната със скъпоценни камъни чалма на Зебех.

— Амалрик! Разполагай се, идва твоят ред да хвърляш зарове! Едва ли късметът ти ще е по-малък от моя тази нощ!

— Господарю мой, наистина не мога да си позволя...

— Абе, я остави тая работа! Ето ти пари — при тези думи Конан награби шепа монети от купчината пред себе си и ги изсипа на килима. В мига, в който Амалрик се наведе да ги вземе, сякаш поразен от внезапна мисъл, Конан вдигна поглед към Сакумбе.

— Знаеш ли какво, братко мой — каза той, — предлагам ти нов залог. Ще хвърляме по веднъж. Ако спечеля, ще наредиш на армията да се отправи срещу цар Куш.

— А ако аз спечеля? — запита Сакумбе.

— Тогава няма да се отправи, както ти искаш.

Сакумбе поклати глава, кискайки се.

— Не, братко мой, няма да ме измамиш толкова лесно. Ще потеглим срещу Куш, когато сме готови. Не по-рано.

Конан стовари юмрук върху килима.

— Какво, по дяволите, ти става, Сакумбе? На времето не беше такъв човек. Тогава беше готов за всякакви приключения, интересувахе се само от плюскане, жени и вино. Какво те накара да се промениш?

Сакумбе хлъцна пиански.

— В ония времена, братко мой, исках да стана цар, да ми се подчиняват много мъже, да има много вино, жени и кльопачка. Сега всичко това го имам. Защо трябва да го рискувам в безсмислени начинания?

— Но ние трябва да разширим границите си до Западния океан, за да сложим ръка на търговските пътища по крайбрежието. Не по-зле от мен знаеш, че единственият източник на доходи за царството са търговските пътища.

— И като завладеем царството на Куш и стигнем до морето, после какво?

— После ще обърнем армията на изток, срещу ганатейците, ще им наложим нашата воля и ще спрем досадните им набези.

— След това, без съмнение, ще поискаш да ударим на юг и на север. И така ще млатим, без да му се види края. Кажи ми, човече, ако завладеем всички народи на хиляди разтеги наоколо и натрупаме богатства, за които биха мечтали дори царете на Стигия, тогава какво ще правим?

Конан се прозя и се протегна.

— Ами, ще се наслаждаваме на живота, предполагам, ще се къпем в злато, ще ходим на лов по цял ден и ще си устройваме пиршества по цели ноци. А освен това ще си разказваме лъжи за предишните си приключения.

Сакумбе избухна в смях.

— Ако това е всичко, което искаш, ти и сега го имаш. Ако искаш още злато, жени или вино, само ми кажи и веднага ще ги получиш.

Конан поклати глава и измърмори нещо нечленоразделно, по-скоро на себе си. Сакумбе се обърна към Амалрик.

— А ти, мой млади приятелю, да не си дошъл, за да ни кажеш нещо?

— Господарю мой, дойдох да поканя Конан да посети дома ми и да ми бъде настойник на сватбата. След това се надявах да остане за едно скромно тържество.

— Скромно тържество ли? — възкликна Сакумбе. — В никакъв случай, Айохо мили. Ще направим голям джумбуш, ще изпечем един вол, ще има реки от вино и тамтами, и танцърки! Какво ще кажеш, братко мой?

Конан се оригна ухилено.

— С теб съм, братко мой. Ще вдигнем такава сватба, че младоженецът няма да може да се събуди поне три дена след това!

— Има още един въпрос — прекъсна ги Амалрик, разтревожен не на шега от тези варварски представи за едно мило тържество, ала неспособен да откаже. Той разказа за разпита на Лиса от Аския.

Двамата царе го изслушаха намръщено. Когато свърши, пръв заговори Сакумбе:

— Не бива да се страхуваш от Аския, Амалрик. Всички магьосници трябва да бъдат държани под око, разбира се, но този е доказал многократно предаността си. Ами, без неговите магии... — Сакумбе погледна към вратата и попита: — Какво има там?

Изправеният пред вратата воин заговори:

— О, царе, един съгледвач от племето Тибу иска да говори с вас.

— Да дойде — нареди Конан.

Мършав негър, облечен в изпокъсани дрипи, влезе и се просна на земята. От дрехите му се вдигна облак прах.

— Господари мои! — произнесе той задъхано. — Нападнаха ни Зебех и неговите афаки! Видях ги вчера край Кидеския оазис и яздих цяла нощ, за да донеса новината час по-скоро.

Внезапно изтрезнели, Конан и Сакумбе се спогледаха и скочиха на крака. Конан рече:

— Братко мой, това означава, че най-късно утре Зебех ще е тук. Дай нареждане тамтамите да бият сбор!

Докато Сакумбе викаше един от началниците, за да се разпореде, Конан се обърна към Амалрик:

— Мислиш ли, че ще успееш да нападнеш изненадващо афаките нейде по пътя с твоите конници?

— Може би ще успея — отвърна Амалрик предпазливо. — Те са повече от нас, но ако се нахвърлим върху тях неочаквано...

Един час по-късно, когато слънцето се скри зад тухлената стена на Томбалку, Конан и Сакумбе заеха местата си на площада. Тамтамите забиха сбор и по кривите улички на града потекоха реки от черни воители. На площада запалиха клади. Обкичени с пера стотници подреждаха нетърпеливите воители в редици и проверяваха заострени ли са добре копията им. Амалрик се отпрати с бавна стъпка през площада, за да докладва на царете, че в полунощ конниците му ще са готови за внезапния набег. Из главата му се редяха различни възможности за тактически действия: ако не успее да сломи афаките още с първата атака, ще трябва да отстъпи и да опита повторно, най-добре, когато се разпръснат пред стените на Томбалку...

Той се изкачи по стълбите и заобиколи черните стотници, които получаваха нареждания.

— Господари мои... — поде той.

Прекъсна го див крясък. Иззад троновете изскочи Аския, посочи го с пръст и извика:

— Ето го! Човекът, който уби божеството! Човекът, който погуби едно от моите божества!

Десетки изумени лица се обърнаха към Амалрик. В тях се четеше смесица от объркване, страх и ужас. Очевидно, те не можеха да разберат как един простосмъртен ще убие божество. И ако съумее, то той самият трябва да има божествен произход.

— Кое наказание да наложим за това поругаване с боговете? — продължи Аския. — Настоявам да ми бъде предаден за мъчения убиецът на Оллам-онга. А също и неговата любовница! Богове, ще се погрижа да умрат в мъки, каквито никой смъртен не е изпитвал от хилядолетия...

— Затваряй си устата! — изрева Конан. — Ако наистина Амалрик е пречукал Газалския призрак, то от това светът само е спечелил. А сега се разкарай отгук и не ни пречи повече — имаме важна работа!

— Ама, Конане — рече Сакумбе.

— Тия белокожи дяволи винаги се държат здраво един за друг! — извика Лекия. — Цар ли си, Сакумбе? Ако си още цар, нареди да ги оковат незабавно! Ако не знаеш какво да правиш с тях...

— Ами... — поколеба се Сакумбе.

— Слушай! — извика Конан. — Ако Газал вече не е владение на това така наречено божество, ние можем да сложим ръка върху него и да накараме жителите му да ни научат на някои от древните тайнства. Но първо трябва да се отървеш от този креслив гадател, преди да съм го погалил с меча си!

— Настоявам... — изкрещя Аския.

— Разкарайте го оттук! — изрева кимериецът и постави ръка върху дръжката на сабята. — Кром, да не мислите, че ще предам един стар другар като Амалрик в ръцете на този дяволски главорез?

Сакумбе най-сетне се изправи от трона и извика:

— Върви си, Аския! Амалрик е добър воин и аз няма да ти го дам. По-добре се заеми с магиите, та да спрем Зебех.

— Но аз...

— Върви! — големият мъж посочи с ръка.

Аския кипеше от гняв.

— Добре, ще си вървя! — извика той най-накрая. — Но пак ще се срещнем с вас двамата! — и той се затича в мрака.

Амалрик продължи доклада си за готовността на конницата. Това отне доста време — постоянно притичваха вестоносци, съгледвачи и стотници, докладващи за хода на сбора. Конан направи няколко добавки и накрая каза:

— Струва ми се, добре сме го измислили, а Сакумбе?

— Щом ти го харесваш, братко мой, значи планът наистина е добър. Върви Амалрик и поведи нашата конница! Аййй! — от устата на Сакумбе внезапно се разнесе ужасен вик, а очите му щяха да изхвъркнат. Той се залюля, подпря се на трона и стисна гърлото си с ръка. — Горя! Горя! Помогнете ми!

Нещо странно ставаше с тялото на черния цар. Макар да не се виждаше никакъв огън нито пък се усещаше топлина, очевидно бе, че той гори, сякаш е завързан на кладата. Кожата му се покри с мехури, след това се овъгли и накрая се напука, а въздухът наоколо се изпълни с мириса на изгоряла плът.

— Вода! Поливайте го с вода! — извика Амалрик. — Или вино! Каквото имате!

От гърлото на изтерзания до смърт цар продължаваха да излизат писъци. Някой го поля с ведро вода, облак пара се вдигна със съскане, но писъците продължаваха.

— Кроме и Иштаре! — прокле Конан и се огледа яростно наоколо. — Трябваше да смачкам онзи танцуващ дявол, докато ми беше в ръцете!

Писъците постепенно утихнаха. Това, което остана от царя, бе само една безформена, потръпваща конвулсивно маса сред локва разтопена човешка мазнина. Някои от черните воители се бяха разбягали ужасени, други лежаха проснати на земята, зовейки имената на различни богове.

Конан сграбчи ръката на Амалрик.

— Да се измъкваме оттук, бързо! — рече той с тих, но напрегнат глас. — Ела с мене!

Амалрик не се съмняваше, че Конан е запознат с опасността, която ги дебнеше. Той го последва надолу по стъпалата на площадката и през бъркотията на площада. Около тях тичаха в безпорядък и крещяха истерично черни фигури. Тук-там вече започнаха да избухват първите стълкновения.

— Умри, убиецо на Кордофо! — разнесе се глас над всеобщата глъчка. Огромен тъмнокож воин се изправи пред тях, замахна и запрати почти от упор копието си в гърдите на Конан. Само невероятната бързина на белия варварин му спаси живота. Кимериецът се изви рязко назад. Копието прелетя над него, само на няколко милиметра от главата на Амалрик и се заби в гърба на стоящия зад тях воин.

Нападателят замахна повторно, за да запрати и копието, което стискаше в другата ръка, но преди да успее, сабята на Конан изскочи от ножницата, описа светкавична арка и го прониза. Томбалкчанинът се просна в прахта, разсечен почти до гръдната кост.

— Бягай! — извика Конан.

Амалрик побягна из тълпата. Хората крещяха и го сочеха с ръце, някои се впуснаха да го преследват. Амалрик едва следваше безумния бяг на Конан из тъмните криволичещи улички. Внезапно кимериецът изчезна.

— Насам, бързо! — долетя гласът му от тясното пространство между две схлупени къщи. Амалрик се мушна до него, мъчейки се да диша, колкото се може по-безшумно, докато преследвачите прелитаха само на един разкрач от тях.

— Това ще да са роднините на Кордофо — прошепна в тъмнината кимериецът. — Точат си копията за мене още откак Сакумбе се отърва от него.

— Какво ще правим сега? — помита Амалрик.

Конан вдигна глава към обсипаното с ярки звезди небе.

— Мисля, че е време да се поразходим по покривите — каза той.

— Как?

— Сега ще ти покажа. Правил съм го като дете из планините на Кимерия. Дръж това!

Конан подаде на Амалрик едно късо копие и той внезапно осъзна, че го е взел от човека, който съсече преди малко. Оръжието имаше тънко острие, дебела, дълга един разкрач дръжка и остър, добре наточен връх.

Конан пое дълбоко въздух, опря гръб в едната стена и крака в насрещната, и започна да се изкачва нагоре. Силуетът му се очерта на фона на звездите и не след дълго изчезна. Гласът му се разнесе отгоре:

— Подай ми копието и ме последвай.

Амалрик вдигна копието нагоре и се изкачи на свой ред. Покривите бяха направени от дървени подпори, покрити с изсъхнали палмови листа и пръст. Тук-там пръстта поддаваше и подпорите се разместваха с тихо, но вледеняващо кръвта скърцане. Конан и Амалрик прекосиха няколко покрива, като се прехвърляха със скокове между къщите. Най-накрая стигнаха до една по-голяма къща, от чиито покрив се виждаше площада.

— Трябва да измъкна Лиса! — прошепна Амалрик с тревога в гласа.

— Всяко нещо с времето си — озъби се Конан. — Първо да разберем какво става.

Бъркотията на площада донякъде бе понамаляла. Стотниците отново подреждаха войниците. Отвъд площада, върху платформата с двата трона, се бе изправил Аския, облечен в шаманските си одежди и говореше на събралото се множество. Макар че не се чуваха думите му, по жестовете можеше да се отсъди, че магьосникът се мъчи да увери тълпата какъв добър водач би могъл да бъде.

Из тълпата отново се надигна шум. Млад воин дотича до платформата, изкачи се по стълбите и извика:

— Афаките атакуват източната стена!

Отново настъпи хаос. Бойните тамтами задумкаха. Лекия изкрещя няколко заповеди и изчезна. Едно отделение черни воители, въоръжени с копия и широки щитове, започна да си пробива път през тълпата към източната стена. Конан рече:

— Най-добре ще е да се измъкнем от Томбалку. Който и да победи, милост за нас няма да има. Сакумбе беше прав — тези хора никога няма да се подчинят на един бледолик. Иди си в къщата и ме чакай с момичето. Намажете лицата и ръцете си с черна боя — така ще се измъкнете по-лесно. Вземете каквито и колкото пари намерите. Аз ще отида за коне. Ако побързаеме, ще успеем да се измъкнем през западната врата, преди да я затворят или Зебех да завладее града. Но преди това трябва да свърша още нещо.

Конан измери с поглед разстоянието от покрива до площадката, на която отново се бе изкачил шаманът, за да издава кресливите си заповеди. Кимериецът вдигна копието.

— Повече от един хвърлей е, но мисля, че ще успея — промълви той.

Конан се отдалечи внимателно от края на покрива, засили се и миг преди да стигне ръба, замахна с могъщата си ръка и запрати копието през площада. Оръжието изчезна от погледа на Амалрик и през следващите три удара на сърцето му той се чудеше къде се е загубило.

Внезапно Аския нададе пронизителен вик и се залюля назад, а от гърдите му стърчеше дръжката на копието, потрепвайки в синхрон с конвулсиите на шамана. Магъосникът се строполи безжизнено и Конан удовлетворено процеди през зъби:

— Да вървим!

Амалрик побягна, прескачайки от покрив на покрив. На изток вече се разнасяха бойни викове, думкания на тамтами, писъци и дрънкане на оръжие.

Малко преди полунощ Амалрик, Лиса и Конан спряха конете на пясъчния хълм на изток от Томбалку. Те хвърлиха последен поглед към озарения от пламъците на пожара град, който афаките, проникнали през източната стена, бяха подпалили. Макар чернокожите воители да бяха по-многобройни, липсата на водач очевидно накланяше везните в полза на атакуващите.

От пясъчния хълм грохотът на боя се чуваше приглушено. Конан изръмжа:

— Краят на Томбалку! Който и да победи, нашите пътища водят в друга посока. Аз поемам към крайбрежието на Куш, където имам приятели, а също и врагове. Там ще мога да се кача на някой кораб за Аргос. А ти?

— Нямам идея — отвърна Амалрик.

— Но затова пък си имаш една кобила с доста привлекателни форми — рече Конан и се захили. Едрите му бели зъби блеснаха на лунната светлина. — Сега вече можеш да й покажеш широкия свят.

Амалрик се наежи от тона му. Той се приближи към Лиса и я обгърна с едната ръка, докато другата небрежно се плъзна към сабята. Конан се ухили още по-широко.

— Не се бой — каза той. — Никога не съм пожелавал чак толкова жена, че заради нея да се скарам с приятелите си. Ако дойдете с мене, ще ви помогна да стигнете до Аквилония.

— Не мога да се върна в Аквилония — каза Амалрик.

— Защо не?

— Баща ми бе убит при сбиване с принц Терентий, който е любимец на цар Вилерий. Всички ние от рода трябваше да напуснем страната, преди да ни избият агентите на Терентий.

— Ама ти не си ли чул още? — обади се Конан. — Вилерий умря преди шест месеца, сега цар е Нумедидий, неговият племенник. Казват, че почти всички бивши придворни са били прогонени, а сега има указ за завръщането на изгнаниците. Научих го от един шемитски търговец. На твое място вече да съм изприпкал към къщи. Новият цар сигурно ще те приеме с почести, може и да ти даде пост. Току-виж Лиса станала контеса или нещо такова. Е, аз да тръгвам към синьото море и Куш.

Амалрик хвърли последен поглед към аленото зарево зад тях.

— Конан — каза той. — Защо Аския унищожи Сакумбе, а не нас, които мразеше много повече?

Конан вдигна могъщите си рамене.

— Никога не съм ги разбирал тия магьосници. Сигурно ще да е имал някое нокътче или нещо такова от Сакумбе и нищо от нас, за което да се закачи магията.

— А ти защо го уби?

Конан го загледа учудено.

— Ти шегуваш ли се? Аз да оставя неотмъстен убит приятел? Сакумбе, независимо от черната си миризлива кожа, ми беше приятел. Беше по-добър от много бели, които съм познавал, нищо че бе надебелял и много го мързеше — кимериецът въздъхна и разтърси глава, както лъв разтърсва гривата си. — Както и да е, той е мъртъв, а ние сме все още живи. И ако искаме да продължаваме да сме живи, по-добре да тръгваме, преди патрулите на Зебех да са ни открили. Да вървим!

Тримата конници се спуснаха по западната страна на пясъчния хълм и с бърз ход поеха в нощта.

Разказът е публикуван като приложение към сп. „Фантастични истории“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.